

fungere, når borgmesterens forventede forfald ikke overstiger 2 måneder.

Til nr. 4

I betragtning af, at arbejdsbyrden for kommunalpolitikere som helhed er blevet væsentligt forøget siden kommunalreformen, foreslås det, at der indføres et fast vederlag for arbejdet, se stk. 1. Det vil, som nævnt under de almindelige bemærkninger, indebære den fordel, at medlemmerne kan disponere efter en fast indtægt ved tilrettelæggelsen af deres øvrige arbejde, f. eks. ved at søge nedsat arbejdstid eller ansætte medhjælp i egen virksomhed, samt at det bliver muligt at give kommunalbestyrelsens medlemmer en godtgørelse for visse nødvendige funktioner, som ikke kan tilgodeses efter diætregerne.

Da tyngdepunktet i arbejdet som kommunalpolitiker imidlertid har forbindelse med deltagelse i møder, må den samlede vederlæggelse dog tillige være afhængig af det enkelte medlems mødevirksomhed.

Det er derfor foreslået, at kommunalpolitikere fremover skal modtage dels et fast vederlag, dels – fortsat – mødediæter efter de hidtil gældende regler, se stk. 2-5.

Det faste vederlag må formentlig fastsættes ud fra gennemsnitsberegninger af mødevirksomheden, herunder forberedelsestid m. v. samt deltagelse i borgermøder, visse tilsynsopgaver og lignende, som i stigende grad er blevet en del af hvervet, men hvor der ikke ydes mødediæter. Også her er lovforslaget i overensstemmelse med det udkast, der indeholdes i betænkningen fra udvalget vedrørende kommunalt udvalgs- og magistratsstyre. Udvalget har ud fra sit kommissorium ikke nærmere drøftet den konkrete størrelse af vederlag eller diæter, og disse spørgsmål påregnes derfor behandlet nærmere mellem indenrigsministeriet og de kommunale organisationer. Det har dog som nævnt været udgangspunkt for forslagene, at kommunalpolitikernes arbejdsbyrde er forøget, og dette taler for, at de økonomiske vilkår som helhed forbedres.

Da det faste vederlag skal gøre det muligt for medlemmerne at tilrettelægge deres øvrige arbejde med henblik på varetagelsen af det kommunalpolitiske arbejde, er det samtidig foreslået, at der ikke ydes erstatning for tabt arbejdsfortjeneste ved siden af vederlaget. Dette forudsætter, at størrelsen af det faste vederlag fastsættes således, at bortfald af erstatning for tabt arbejdsfortjeneste som hovedregel ikke medfører en økonomisk forringelse for

medlemmerne. Det må dog erkendes, at det faste vederlag næppe kan sættes så højt, at alle undgår tab i forhold til de gældende erstatningsregler. Det forekommer derfor rimeligt, at der gives den enkelte kommunalpolitiker adgang til at vælge mellem fast vederlag eller erstatning for tabt arbejdsfortjeneste. Ud fra bl. a. administrative hensyn må valget ske for et regnskabsår ad gangen, således at medlemmet forud må meddele, såfremt han i et regnskabsår ønsker erstatning for tabt arbejdsfortjeneste i stedet for fast vederlag. Erstatningen udbetales i så fald efter de hidtil gældende regler, se stk. 6.

I styrelsesvedtægterne skal der ved fastsættelsen af regler for udbetaling af det faste vederlag blandt andet tages stilling til forholdet mellem det faste vederlag og vederlag til udvalgsformænd, der ikke er omfattet af undtagelsen i stk. 1, og til spørgsmålet om, hvornår et medlems forfald kan bevirke vederlagets bortfald. Disse spørgsmål må ligeledes forhandles mellem indenrigsministeriet og de kommunale organisationer.

Ved ændringen opnås tillige, at forskellige erhvervsgrupper får mere lige vilkår for deltagelse i det kommunalpolitiske arbejde, se nærmere udvalgets betænkning, kap. VI. Da hvervet således bliver vederlagt, kan der herefter efter de gældende regler ikke længere ydes offentligt ansatte 30 dages tjenestefrihed uden lønafkorting til varetagelse af hvervet.

Som en mindre nyordning er det foreslået, at man i alle kommuner (mod hidtil alene i amtskommuner) ved diætberegningen kan modregne rejsetid, når rejsen strækker sig ud over en primærkommunes grænser. Herefter vil alle kommunalbestyrelsesmedlemmer, som deltager i møder uden for deres hjemkommuner, være ligestillet i denne henseende.

Man er opmærksom på de særlige problemer, der kan foreligge for kommunalbestyrelsesmedlemmer, som har deres bopæl på øer, der ligger fjernt fra kommunalbestyrelsens mødested. Man er dog af den opfattelse, at den nødvendige tillem্পning af reglerne til disse særlige situationer fortsat vil kunne ske uden udtrykkelig lovhjælp.

De øvrige bestemmelser i de seks første stykker er indholdsmæssigt uændrede. Det bemærkes, at det ved en ændret formulering af stk. 3 er klargjort, at kursusdiæter med tilsynsmyndighedens samtykke kan udbetales til såvel kommunalbestyrelsesmedlemmer som andre indehavere af kommunale hverv. Dette svarer til praksis efter den hidtidige bestemmelse.